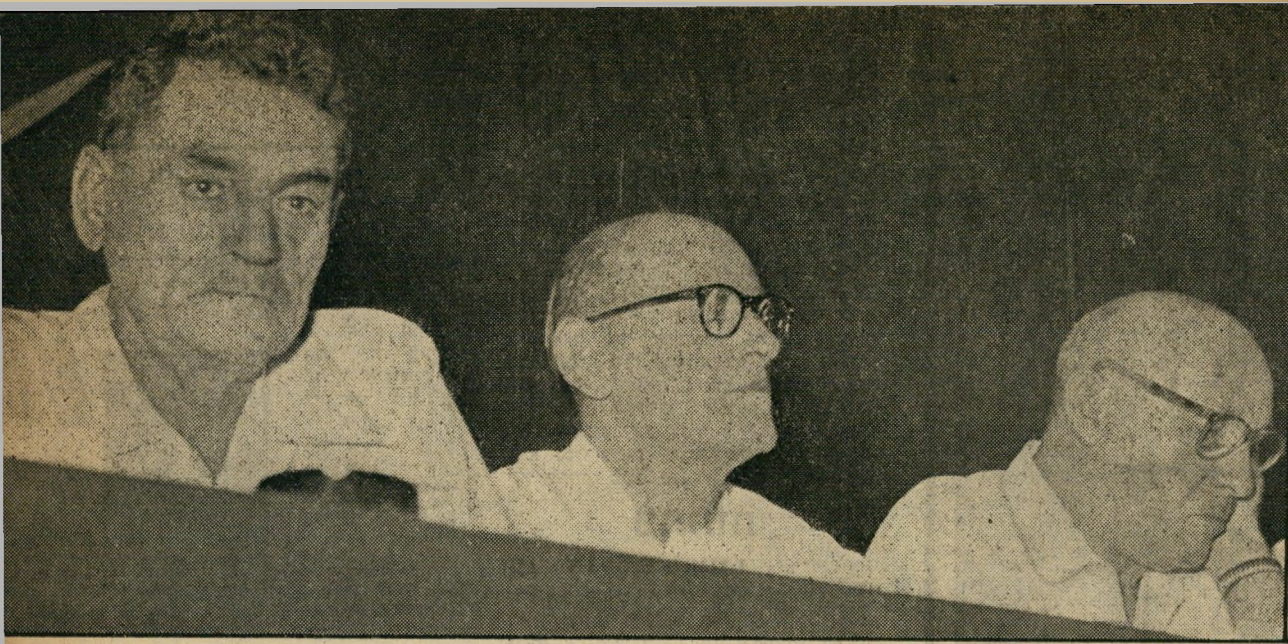

מחייב אותו להצטייד בכל האביזרים הדרושים לעבודתו התקינה. בראש וראשונה: מזכירתו הפרטית.

הדבר נודע לכמה מחבריו במזכירות ה' איחוד העולמי, והם התנגדו לכך בכל תוקף. טענתם: הדבר עלול לפגוע בתנועה, וגם במוכיר עצמו. ארגוב השיב ברוגזה כי אינו מוכן לשמוע דברי ביקורת מחברי המזכירות, מה עוד כאשר "מאחורי כל ה' יושבים כאן יש קופה של שרצים!"

הוא איים, שאם שולמית מילר לא תיסע — לא יסע גם הוא.

אחה רוצה

להתכנס ? בבהשה!

למחרת הכריז על שביתה, חדל להר פיע לעבודתו במזכירות האיחוד. יוסף אלמוגי הומינו לכירור, ניסה לשכנעו שהוא חייב לוותר על נסיעת מזכירתו. סוף סוף, כמה עבודה יכולה להיות בכינוס המפלגה באמריקה? נוסף לזאת, הרי לא חסרות ל' מפא"י מזכירות מנוסת בניו יורק, שיכולה לנהל התכתבות או לרשום פרוטוקול — והמפלגה תשוש להעמידן לרשות המזכיר.

ארגוב עמד בסירובו, עד שלבסוף נאלץ המתחך המפלגתי הגדול, לוי אשכול, להתערב בפרשה ככבודו ובעצמו. "עזוב את הנארישקייט שלך!" הפציר בארגוב, ומש' ראה כי דברי השיכנוע אינם מועילים, יעץ לו: "אתה רוצה להתפטר בבקשה? אבל מצא לך סיבה אחרת להתפטר. שלא יאמרו שהתפטר בגלל נסיעה של המזכירה."

ארגוב מייאן עדיין לוותר. שהרי אין עסקן מותר בקלות על זכויותיו המפלגתיות וה' ציבוריות. ולמאיר ארגוב (57) יש זכויות לרוב.

הוא היה ציוני פעיל עוד באוקראינה. מול' דתו, נשפט פעמיים על ידי המשלה ה' סובייטית ולבסוף, בשנת 1925 זכה לצור גירוש מברית-המועצות. פעילותו הציונית לא פסקה לרגע, והיא נמשכה בפרדסי נס' ציונה ופתח-תקווה. שנה אחרי עלייתו כבר מונה חבר המשלחת לועידת החלוץ העול' מית, יחד עם ירדו חיים ארלוזורוב.

החתך שלו כסוכן-נוסע של הציונות בכלל, ושל המפלגה בפרט, מתחיל באותם הימים: ב'1933 נשלח לרומניה לנהל תעמול' לה' בבחירות לקונגרס הציוני ה'18; אחרי הקונגרס נשלח לגליציה מטעם החלוץ וב' 1938 ייצג את הוועד הלאומי בקונגרס ה'.

* בגרמנית ואדיש: "חדל להשתטות!"

איש המפלגה: ארגוב, בין נמיר וזו, ששניהם כועסים עליו עותה

מרכז שליחי הנוער בארגנטינה. טען הכותב: "בזמן שאנחנו כאן מתחבטים על כל דבר לא, ואין די כסף עבור הוצאות מינימליות לקיום התנועות, עומד לבוא לכאן מזכיר האיחוד העולמי עם מזכירתו הפרטית. זוהי שערוריה ממש!"

סנטה העבירה את המכתב לידי מזכיר המפלגה, רא' בן ברקת, וזה הומין את אר' גוב, נתן לו לקרוא את המכתב. "אני לא אלמד מוסר מאף אחד מכאן", היתה תגובתו היחידה של ארגוב, לפני שטרק את הדלת ויצא בחריאף.

שוב התפתחה מערכה של לחץ ושיכנוע. הפעם לא הכריז ארגוב שביתה, לא נקט שום צעד דרמאטי. הוא הורה למזכירתו לה' כין את תעודותיה, ולא לדבר עם איש על כל העניין. ביקר אחד נעלמה ממשרדה. הסתבר כי נסעה לארגנטינה, מבלי לומר דבר לאיש, ומבלי להיפרד אפילו מחבריה הקרובים ביותר.

דוגמה הרסנית. בלתי חינוכית

בעיה, שנשאר לבדו עם שלושת ילדיהם. הספים בינתיים לבקר פעמיים במשרדי האיחוד העולמי, בדרישה שאשתו תוחזר ארצה. סוף סוף הוא אדם עובד, וקשה לו להסתדר לבדו עם הילדים. ועד כמה שהוא ציוני ומסור לאידיאלים של התנועה, הרי בכל זאת נידמה לו כי המפלגה חייבת גם להתחשב בתפקידיה המשפחתיים של המד' כירה, ולא לשלוח אותה על פני חצי כדור הארץ, לשם האידיאל והיעילות המשרדית המפלגתית.

הפרשה לבשה ממד משבר של ממש. כמה מראשי איחוד הקבוצות והקיבוצים קיימו ישיבה עם מזכיר המפלגה ברקת, כדי לדון בה. ארגוב עצמו לא נכח באותה ישיבה, כי בינתיים יצא למילוי שלחנותו באמריקה. "לא תיתכן הפקרות כזו!" הטיחו באיכות הקבוצות והקיבוצים, "זוהי דוגמה הרסנית, בלתי-חינוכית ובזבזנית!"

מזכיר המפלגה משך את כתפיו בחוסר אונים: "מה אתם רוצים שאעשה? הרי אין מרות כלפי אנשי הצמרת!"

אך אנשי האיחוד התמימים — שלא היה מצאו כל-כך בעניינים משרדיים ובתפקידים של מזכירות — לא היו מוכנים לוותר: הם נשבעו, כי מיד עם שובו של ארגוב ארצה, יזעיקו שמים וארץ כדי להביא להתפטרותו. "ואז נמצא מזכיר שיהיה מסוגל, בעת נסי' עותיה, לכתוב את מכתביו בלי מזכירה פרטית, או שלפחות יהיה מוכן להסתפק במנגנון שיש למפלגה בחוץ-לארץ."

מנגנון זה, כידוע, אינו קטן.

שה' לו זאת. על כך גם עמד על כל דרישה קלה כחמורה — גם על הדרישה כי מזכיר רתו חסע עמו לארצות-הברית. אך לבסוף החליט לסגת, כי צמרת המנגנון המפלגתי היתה מאוחדת נגדו בעניין זה. משהו גם דאג לגלות לו, שכאשר היה מועמד לתפקיד מזכיר המפלגה, חיזר בן-ציון ישראלי, איש כנרת והעליה השניה, על פתחיהם של בן-גוריון והאישים האחרים במפלגה, וטען: "האמנם עד כדי כך ירדנו שמאיר ארגוב יהיה מזכיר המפלגה?" הקיש ארגוב: אם אותם חברים גדולים

יהודי העולמי ואת ההסתדרות בקונגרס ה' אינטרנאציונל המקצועי בווארשה. במלחמת העולם הראשונה התנדב ליחידה עברית של חיל-הרגלים הבריטי, עבר לאחר מכן לבריגאדה היהודית, השתתף בקרבות איטליה. כאשר נערך הכינוס הציוני הראשון לאחר המלחמה בלונדון, השתתף בו באופן טבעי. היה גם מובן מאליו שהוא יארגן את הכנס העולמי של חיילים יהודיים, בפאריס ב'1936.

בהיותו חייל בבריגאדה עסק בהברחת יהודים כעליה ב', אחת מהצעותיו — שלא

כרשתו של ארגוב עוררה בצמרת מפא"י את השאלה: האם רשאי כל עסקן להסיע עמו את מזכירתו הפרטית על חשכון הכלל ברחבי העולם?

היו מוכנים לפסול אותו מלמשש כמזכיר מפא"י, יתכן שיחזרו בקלות גם על תפקידו כמזכיר האיחוד העולמי. והרי תפקיד זה נסיעות רבות וכבוד לא מעט בצידו. על כן הפסיק את שבתתו הנועמית, נסע לאמריקה — בלי מזכירתו.

זוהי שערוריה של ממש

אך עומם האחריות הוא כה בבר על כתפי המזכיר של האיחוד, שהוא נאלץ לנסוע לאמריקה הרבה יותר מפעם אחת בשנה, וכך אמנם קרה, לפני שלושה חוד' שים ביקרה בארץ משלחת של מפלגת-פועלי ציון בארגנטינה. מזכיר האיחוד העולמי הציע להם לערוך כינוס של המפלגה, בהש' תפתוח, כדי לדון בהרחבת הפעילות המס' לגות ווציונית, נוכח המתוחות השונות לאחרונה בקרב יהודי ארגנטינה. הוא גם רמז להם, שאם הם רוצים להיות בטוחים בהשתתפות, עליהם להזמין גם את מזכירתו הנאמנה.

אנשי ארגנטינה התפלאו אמנם לשמוע את הרמז, אך הבינו כי אלה הם הרגלי העבודה של גדולי עולם. הם גם ידעו כי ארגוב הוא האיש המאשר להם את התקציב. על כן הסכימו. אולם בשובם לארגנטינה החלו להתעורר בהם ספקות, לגבי נתיצתה של מזכירה פרטית לשליח מישאל. הם ניסו להתחמק מן ההזמנה, אך ארגוב שלח תזכורות דחופות, קיים גם שלוש שיחות טלפוניות עם בואנוס-אייירס, כדי להבהיר ששולמית הייבת לנסוע.

לפתע קיבלה סנטה יוספטל, מראשי איחוד הקבוצות והקיבוצים של מפא"י, מכתב מ'

איש החברה: ארגוב במסיבה השנתית של הכנסת

בסיכום אחד הדו"חות המפורטים, שהוגשו בעניין זה, מוספים אנשי התיכנון פרט' שיעשה ללא ספק רשם על כל אחד מתושבי גיוגל הבטון התלאביב, אך ודאי אינו נימוק לביצועיסטים, אנשי משרדו של יוסף אלמוגי. "בשטוקהולם יש על כל אלה תושבים חשעים דונם פארקים, באדינבורג 63, בליסבן 26, ואילו בתלאביב הצעירה והקטנה 12 דונם לכל אלה נפש."

להוסיף 160 אלפים אחרים. השטח הצפוני מיועד, לעומת זאת, לפיתוח ח'יים ענקי לרצחה, ובניית מלונות, שלא יחסמו את אחריהם של תלאביב. חלק מהשטח מיועד להיות בית-קברות איזורי, שהצורך בו יורגש כבר בזמן הקרוב, ואילו חלק גדול מן השטח מיועד להיות פארק גדול, שימשש כמקום בילוי של כל תושבי הסביבה.

אביב עצמה. את הטענה הזאת מזימים אנשי התכנון בחישוב מפורט של תזוזת האוכלוס' סין בתלאביב ובסביבתה. בעיר עצמה ניתן לבנות, לפי אותם חישובים, דירות ל'200 אלף תושבים נוספים, על ידי מילוי המגרשים הריקים והריסת חלק מהבניינים הקטנים והמיושנים, והחלפתם כשיכוניקומות מודרניים. בסביבה הקרובה לתלאביב, כלומר בחלוץ ובבתים, ניתן

"עורקית-התחבורה" קובע דו"ח שהוגש לממ' שלה, "אינם מספקים כבר כיום את צרכי התחבורה הענקית של האזור. הפיכת השטח הנרחב לשטח של שיכונים יצור קשיית-חבר' רה ושירותים כה מסובכים, עד שיקשה עד מאד לפתור אותם — אם ניתן יהיה בכלל לפתור אותם בצורה יעילה." רוב טענות משרד-השיכון, בדרישתו ל' שטח, הם בכיוון מחסור בשטח בניה בתל'